

Bytnost (OYSIA, Wesen, bytí)

Heidegger vykládá řecké chápání OYSIA ve smyslu „bytí“ jako „trvající přítomnost“ [„Das Verstehen des Seins aus dem ‚ist‘ im Sinne der beständigen Anwesenheit (ούσία)“ – 4530, § 33, S. 97/or. 69.] Pro mne je ovšem otázkou, může-li toto pojetí být jakkoli užitečné pro dnešní myšlení, a pokud ano, za jakých podmínek resp. pod podmínkou jakých změn. Zřejmě je nezbytné provést náležité rozlišení mezi dvojím významem onoho „anwesen“, tedy mezi tím, jak je v daném momentu událostního dění (v dané „fázi“, která ovšem nikdy není „bodová“) „přítomno“ to, co se právě ukazuje, a tím, co se sice právě neukazuje (ale ukazovalo se již dříve, anebo se teprve má ukazovat), tedy mezi bylostí a budoucí oné události, o kterou jde. Událost sama jako jednota v čase a prostoru je „přítomna“ po celou dobu svého dění, tedy od samého svého počátku, až po svůj vlastní konec. V důsledku toho ovšem všechny již proběhlé „fáze“, jakožto i všechny „fáze“, které teprve mají proběhnout, jsou také nějak „při tom“, když se právě ukazuje jedna z nich, totiž právě ta „aktuální“. Všechny tyto momentálně ne-aktuální fáze jsou po celou dobu trvání události „přítomny“, protože přítomna je sama událost jako celek. A jsou přítomny díky tomu, že jde o celek, tedy protože k tomu celku náleží a jsou v něm spolupřítomny. „Bytí“ (event. „bytnost“) události tedy znamená tuto přítomnost, kterou nelze zaměňovat se žádnou jednotlivou právě aktuální, tj. právě se ukazující fází oné události.

(Písek, 091219-2.)